

На Моховому лісі здавна лежали захисні чари. Вони приховували наш дім від людського ока. Та після нападу песиголовців охоронна магія зруйнувалася. Лісовик із найстаршими чугайстрами й мавками цілими днями відновлював її. Так тривало два місяці, але й по тому ще лишилися місчини, видимі для людей.

І вони почали заходити до нашого лісу. Неглибоко, недалеко — на околиці, в пошуках галявин, де можна влаштувати те, що вони називали «п'ікніком» чи «вилазкою на природу».

Часто після такої вилазки вони лишали по собі безлад — купи небезпечного сміття. Лише за останні три дні я витягла двох мишенят із прозорих торбинок і врятувала сороку: її лапка застрягла в пляшці. А випалені ділянки трави? Людям, бач, на природі неодмінно треба пожерти м'яса. А їсти сирим вони його не можуть, лише смаженим! Ну що за химерні створіння? Та найгірше — це порубані сокирами дерева, поламане гілля, обдерта кора. Так, звісно, магія мавок здатна все це загоїти. Але ж дерева живі! Їм боліло, коли з них здирали ту кору чи ламали гілля. Навіщо, навіщо люди все це робили?!

Я не розуміла. Мої друзі — вовкулака Люпко й хуха Картатик — теж. Саме тому ми вирішили діяти на випередження. Не чекати, поки людська прийдуть, нашкодять і підуть, а, навпаки, виганяти їх з лісу, щойно ті зайшли. Не лишати можливості накапостити.

Щоправда, Лісовик, наш володар, віддав суворий наказ: до людей не наближатися, а лише прибирати за ними. Мовляв, це все тимчасово, потерпіть ще трохи, згодом захисні чари запрацюють як слід, і Моховий ліс знову сховається від людських очей.

Та навіщо чекати, якщо можна зробити краще зараз? А деревам не доведеться терпіти біль і наругу!

— Отже, вчинимо так: ти гарчиш щосили за кущами бузини, а ми з Картатиком мчимо навкруги галявини, тупотимо та здіймаємо якомога більше шуму. Людська думають, що їх оточила згряя вовків, лякаються й тікають швидко, аж курява встає!

— Можемо зробити ще простіше, Вербичко, — хитро мружить вовчі очі мій друг. — Я зараз вийду на галявину в людській подобі, чемно привітаюся, а потім несподівано перекинуся на вовка. Та вони зі страху посивіють! Ніколи більше до нашого лісу не поткнуться.

— Посивіють? — недовірливо питає Картатик. — Ого! То люди можуть міняти колір свого хутра, наче хухи?

— Якщо побачать, як я перекидаюся на вовка, то зможуть, — і Люпко гордливо напружує м'язи під вовчою шкірою.

Я сміюся й легенько плескаю друга по носу.

— І на додачу ще й від страху з глузду з'їдуть. А нам цього не треба. Нам лише б їх прогнати звідси, щоб не шкодили тваринам і рослинам.

Тут з галявини на околиці лісу, де вже з півгодини товчеться галаслива компанія дорослих і малих людиськ,

лунає тріск. Ми припиняємо базікати й визираємо із заростей ялівцю, звідки крадькома спостерігаємо за людьми. Що там таке?

А, он воно що. Вони приперли до лісу пакети з вугіллям, щоб розкласти багаття. Та цього їм, звісно, стало замало. Тому люди не вигадали нічого ліпшого, ніж гнути й ламати молоді тоненькі горобини! Ну що за дурість? Горобини жалібно стогнуть і тремтять, китиці ще не дозрілих тьмяно-помаранчевих ягід метляються щоразу, коли людські ручиська намагаються зламати стовбури.

Я хижо роздуваю ніздрі. Так, на відміну від вовкулак, ми, мавки, не маємо гострих пазурів і довгих іклів. Але від мавчиної люті негідникам теж може бути непереливки, ще й як!

На галявині тим часом дещо відбувається. Трохи осторонь від дорослих гралися малі люденята. Так от одна з них, дівчинка з кісками, підбігає до двох кремезних зухвальців, які дошкуляють горобинкам.

— Не чіпайте! — кричить вона щосили. — Не чіпайте дерев! Їм болить!

— Ого! — дивуюся я. — Невже серед людей також є нормальні істоти, які відчують біль рослин?

— Може, поки вони маленькі, то ще нормальні, — бурмоче Люпко, — але виростають з них вар'яти. Ну навіщо чіпати живі дерева, якщо он за тією колодою ціла купа мертвого сухого хмизу? Де в них розум? Ні, ти, Вербичко, як собі знаєш, а я зараз піду й перетворюся просто в них на очах. Не маю настрою гратися з людиськами в хованки.